

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 27.757 van 27 mei 2009
in de zaak X II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 1 april 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring en de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 3 februari 2009 van de gemachtigde van de minister waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten, beide beslissingen aan verzoeker ter kennis gebracht op 4 maart 2009.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 22 april 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 mei 2009.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter Ch. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. VAN LIERDE, die loco advocaat R. VAN GYSEL verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 1 maart 1999 vraagt verzoeker asiel aan. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen neemt op 30 december 1999 een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf. Op 3 januari 2000 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht.

1.2. Op 11 maart 2000 huwt verzoeker met mevrouw P.C. van Belgische nationaliteit. Op 27 februari 2001 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een visum - gezinshereniging. Op 5 april 2001 vraagt verzoeker de vestiging aan als echtgenoot van een Belgische onderdaan. Op 4 september 2001 wordt verzoeker ter kennis gebracht van de beslissing tot weigering

van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten. Op 1 maart 2004 wordt bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen het huwelijk nietig verklaard. Het beroep wordt op 14 december 2005 bij arrest van het hof van beroep te Antwerpen verworpen.

1.3. Op 13 januari 2006 dient verzoeker een aanvraag in om, met toepassing van (oud) artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf te worden gemachtigd. Deze aanvraag wordt op 22 februari 2006 onontvankelijk verklaard en aan verzoeker wordt op 9 oktober 2006 een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht. Op 9 oktober 2006 wordt aan verzoeker tevens de beslissing waarbij de vestigingsaanvraag zonder voorwerp wordt verklaard wegens het arrest van het Hof van Beroep omtrent de nietigverklaring van het huwelijk, ter kennis gebracht.

1.4. Op 8 november 2006 dient verzoeker opnieuw een aanvraag in om, met toepassing van (oud) artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd. Deze aanvraag wordt op 7 december 2006 onontvankelijk verklaard. Op 22 december 2006 wordt verzoeker opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht.

1.5. Op 22 mei 2007 dient verzoeker een derde aanvraag in, om met toepassing van (oud) artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet tot een verblijf te worden gemachtigd. Op 14 april 2008 beslist de gemachtigde van de minister dat de verblijfsaanvraag onontvankelijk is. Er wordt hem tevens een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

1.6. Op 27 mei 2008 dient verzoeker een aanvraag in, om met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet tot een verblijf te worden gemachtigd. Op 3 februari 2009 beslist de gemachtigde van de minister dat de verblijfsaanvraag onontvankelijk is. Deze beslissing wordt hem betekend op 4 maart 2009. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“In toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en)

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat verzoeker sinds maart 1999 in België verblijft, verregaand geïntegreerd zou zijn, een appartement huurt, in de beste verstandhouding leeft met de medebewoners en de eigenaar, perfect Nederlands zou spreken, werkbereid is en een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Het feit dat betrokkene regelmatig officieus tewerkgesteld wordt, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid daar hij nooit de officiële toestemming heeft gekregen om op het Belgisch grondgebied betaalde arbeid te verrichten.

Wat de verbreking van de scholing van de nu meerderjarige betrokkene betreft, dit element vormt geen buitengewone omstandigheid daar hij niet langer schoolplichtig is en betrokkene evenmin bewijzen voorlegt dat hij als volwaardige leerling aan een door de overheid erkende onderwijsinstelling, zijnde hogeschool of universiteit, is ingeschreven. Indien betrokkene toch

dergelijke bewijzen kan voorleggen, kan hij op basis van een studentenvisum eventueel terugkeren naar België om zijn studies hier verder te zetten.

Wat betreft het feit dat hij een relatie heeft met mevrouw S.Q. en dat uit deze relatie twee kinderen geboren zijn; betrokkene verklaart niet waarom deze feiten op zich een buitengewone omstandigheid vormen waardoor het voor hem zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 30.12.1999 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hem betekend op 03.01.2000. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de procedure – namelijk ongeveer tien maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

De advocaat van betrokkene haalt de politieke toestand in het land aan en meer bepaald de dictatuur van de nieuwe communisten. Hij stelt dat het algemeen geweten is dat er in Albanië geen plaats is voor de democratische partijen, dat er jaarlijks 100.000 Albanezen het land verlaten omdat er voor hen geen toekomst is etc. Deze elementen kunnen niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze beweringen gaan over de algemene toestand in Albanië en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn. Betrokkene beweert wel dat hij vreest voor zijn leven, veiligheid en integriteit indien hij zou moeten terugkeren naar hun land van herkomst doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkene beweert dat hij in zijn land van herkomst op een niet- menswaardige manier in volledige armoede zou moeten leven, gezien hij geen familieleden heeft bij wie hij terecht kan, hij zijn huis kwijt zijn, hij verder geen enkele bezittingen meer heeft en er aldaar geen sociaal vangnet bestaat. Toch lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familieleden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 23 jaar in het land en zijn verblijf in België, integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin/de ganse familie geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Inzake de regularisatieaanvraag van mevrouw S. Q. werd op 03.02.2009 immers eveneens een onontvankelijke beslissing genomen.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkenen niets meer zou hebben om te kunnen overleven niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.
(...)"

1.7. Op 4 maart 2009 wordt tevens het bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker ter kennis gebracht. Dit is de tweede bestreden beslissing die luidt als volgt:

"REDEN VAN DE BESLISSING:

-De betrokkene verblijf langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980)

-Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 30.12.1999.

-Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV dd. 27.10.1999. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land."

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering

2.1. De verwerende partij werpt op dat het beroep niet ontvankelijk is wegens een gebrek aan het vereiste belang bij het ingediende beroep in zoverre het gericht is tegen het hem betekende bevel om het grondgebied te verlaten. De verwerende partij verduidelijkt dat een eventuele nietigverklaring van het bestreden bevel geenszins maakt dat verzoeker niet meer illegaal in het Rijk zou verblijven en dat een eventuele nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten geen wijzigingen met zich meebrengt ten aanzien van zijn (illegale) verblijfssituatie.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts beroepen voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten op 3 januari 2000, van een bevel om het grondgebied te verlaten op 9 oktober 2006, op 22 december 2006 en op 28 april 2008. Uit de gegevens van het administratief dossier en uit de nota met opmerkingen blijkt verder, wat tevens niet wordt ontkracht door verzoeker, dat hij geen vordering heeft ingeleid bij de Raad van State of bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen hogervermelde bevelen. Bijgevolg zijn de bevelen definitief en principieel uitvoerbaar. De uitvoerbaarheid van voormelde bevelen staat los van het thans bestreden bevel. Bijgevolg maakt het bestreden bevel een herhaald bevel uit, waarvan de eventuele nietigverklaring de illegale verblijfssituatie van verzoeker niet wijzigt en voor hem geen nut oplevert omdat de verwerende partij nog steeds de bevelen om het grondgebied van het Rijk te verlaten van 3 januari 2000, van 9 oktober 2006, van 22 december 2006 en van 28 april 2008 kan uitvoeren, vermits deze definitief zijn geworden (RvS 2 oktober 2003, nr. 123.774; RvS 11 mei 2005, nr. 144.319). Er dient dan ook te worden vastgesteld dat het ingestelde beroep tegen de tweede bestreden beslissing niet ontvankelijk is bij gebrek aan het rechtens vereiste belang. De door de verwerende partij opgeworpen exceptie wordt bijgetreden.

2.3. Verzoeker voert in zijn inleidend verzoekschrift de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijk motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 7, al. 1, 2° van de Vreemdelingenwet omdat het bevel steunt op de onontvankelijk verklaarde verblijfsaanvraag en aangezien de eerste bestreden beslissing nietig is, dient ook het bevel nietig verklaard te worden. Bovendien is het bevel niet in rechte en in feite gemotiveerd.

In de motivering van het bestreden bevel wordt verwezen naar artikel 7, lid 1, 2° van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoeker niet erkend werd als vluchteling en reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten. Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen in overeenstemming met voornoemde wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, aangezien zij aldus de feitelijke en juridische overwegingen vermeldt die eraan ten grondslag liggen en dat die motivering draagkrachtig en bijgevolg afdoende en deugdelijk is. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. In tegenstelling tot verzoekers bewering in het verzoekschrift steunt het bevel niet op de beslissing van 3 februari 2009 tot onontvankelijk verklaring van de verblijfsaanvraag doch werd het bevel

genomen in uitvoering van voormelde beslissing. Het bevel steunt op artikel 7, alinea 1, 2° van de Vreemdelingenwet, hetgeen niet wordt betwist door verzoeker.

Het betoog van verzoeker waarbij hij de vermeende schendingen aanvoert van artikel 7, lid 1, 2° van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijk motivering van de bestuurshandelingen, kan geen afbreuk doen aan de onder het punt 2.2. gedane vaststelling(en).

De vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring is, in zoverre het gericht is tot de tweede beslissing, onontvankelijk.

2.4. Verwerende partij betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de eerste bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2, §1 en 4 van het ministerieel besluit houdende delegatie van bevoegdheid van de minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen d.d. 17 mei 1995 omdat de beslissing is genomen door attaché K.V. terwijl het MB noch enig ander besluit voorziet in de overdracht van bevoegdheid van de minister aan een attaché aangezien de attaché geen beambte is titularis van een graad die minstens in rang 10 is ingedeeld.

Ter adstruering van het eerste middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"1. Wat de beslissing tot afwijzing van de aanvraag artikel 9bis Vreemdelingenwet betreft

Eerste middel:

Schending van artikel 9 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Schending van artikel 4 en artikel 2§1 van het Ministerieel besluit houdende delegatie van bevoegdheid van de minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dd. 17 mei 1995

De bestreden beslissing is genomen door attaché K.V.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet kent de bevoegdheid tot liet nemen van een beslissing omtrent een aanvraag tot machtiging tot verblijf toe aan de "Minister of zijn gemachtigde".

Het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt wie deze gemachtigde van de Minister zijn.

Dit Ministerieel besluit noch enig ander besluit voorziet in de overdracht van bevoegdheid van de Minister aan een Attaché.

Bij een beslissing omtrent de aanvraag tot machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenrecht, kan de bevoegdheid worden overgedragen aan de beambten van de Dienst Vreemdelingenzaken die titularis zijn van een graad die minstens in rang 10 is toebedeeld.

Attaché K. V. is geen beambte titularis van een graad die minstens in rang 10 is ingedeeld."

3.2. Er dient te worden gesteld dat artikel 4 iuncto artikel 2, § 1 van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 bepaalt welke ambtenaren gemachtigd zijn om beslissingen te nemen in toepassing van artikel 9 van de Vreemdelingenwet. Het betreft de beambten van de Dienst Vreemdelingenzaken die titularis zijn van een graad die minstens in rang 10 is ingedeeld.

Uit de gezamenlijke lezing van het hoger vermelde ministerieel besluit en het koninklijk besluit van 4 augustus 2004 betreffende de loopbaan van niveau A van het Rijkspersoneel blijkt dat de ambtenaren van de Dienst Vreemdelingenzaken van rang 10, of nog, van niveau A, gelet op het koninklijk besluit van 4 augustus 2004 waarbij het begrip graad voor niveau 1 afgevoerd werd en vervangen werd door het begrip vakklasse in niveau A, gemachtigd zijn

om beslissingen op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet te nemen (RvS 12 juni 2006, nr. 159.913).

In de nota met opmerkingen stelt verwerende partij dat K.V. een ambtenaar is van de Dienst Vreemdelingenzaken. Gelet op haar titel "attaché", hetgeen niet wordt betwist door verzoeker, is zij een ambtenaar van niveau A en is zij bijgevolg gemachtigd om de bestreden beslissing te nemen.

Ten overvloede wordt verzoeker erop gewezen dat sinds 26 maart 2009 aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van attaché uitoefenen of tot de A1-klasse behoren uitdrukkelijk delegatie van bevoegdheid wordt verleend voor de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (artikel 6, §1 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 26 maart 2009, Ed.2)

Het eerste middel is ongegrond.

3.3. In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van de motiveringsverplichting, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet omdat bezwaarlijk kan gesteld worden dat hij zijn preciaire situatie zelf heeft veroorzaakt aangezien verwerende partij er bijna een jaar over deed om tot een beslissing te komen, dat hij in het verleden lange tijd op legale wijze heeft verbleven zodat hij in die periode legaal heeft kunnen werken, dat hij van 14 april 2001 tot en met 22 februari 2009 tewerkgesteld is geweest bij één en dezelfde werkgever, zijnde bvba L., dat hij steeds op een legale manier was tewerkgesteld en belastingen heeft betaald, dat de oudste dochter sinds september 2007 naar school gaat, dat het schoollopen op zichzelf reeds een buitengewone omstandigheid uitmaakt en hiervoor wordt verwezen naar een arrest van de Raad van State, dat verzoeker wel degelijk elementen heeft aangehaald die buitengewone omstandigheden uitmaken, dat hem terugsturen naar zijn land van herkomst een ernstig en onherstelbaar nadeel zal inhouden aangezien hij verplicht is om op een niet-menswaardige manier, in totale armoede te leven met drie kinderen en hij daar nergens terecht kan, dat hij reeds meer dan 10 jaar weg is uit zijn land van herkomst, dat hij aldaar geen sociaal vangnet heeft, dat zijn oudste dochter haar schoollopen in België moet staken, dat het algemeen geweten is dat het onderwijssysteem in België beter is dan in Albanië, dat zijn kinderen geen enkele band hebben met zijn land van herkomst, dat zijn sociale contacten en relaties in België worden verbroken en dat wordt verwezen naar artikel 8 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 (hierna: EVRM) in verband met het socio-economisch welzijn.

Ter adstruering van het tweede middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"Tweede middel:

Schending van de motiveringsverplichting van artikel 62 Vreemdelingenwet

Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet

Artikel 62, 1ste lid vreemdelingenwet schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen moeten omkleed zijn.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moeten vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

Aan de motiveringsplicht is geenszins voldaan.

Verzoeker zal aantonen dat de motivering deels onjuist en deels niet afdoende is.

1. langdurig verblijf in België

Verzoeker stelt dat zijn lang verblijf in België wel degelijk een buitengewone omstandigheid uitmaakt in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt dat dit illegaal verblijf niet noodzakelijk het gevolg is van zijn eigen toedoen.

Het stond immers voor verzoeker open om een aanvraag artikel 9bis Vreemdelingenwet in te dienen.

Bezwaarlijk kan gesteld worden dat verzoeker zijn precaire situatie zelf heeft veroorzaakt daar het gedaagde is die er bijna een jaar over doet om tot een beslissing te komen.

Daarenboven heeft verzoeker hier in het verleden lange tijd op legale wijze verblijven.

2. officiële tewerkstelling + betaling belastingen

Verzoeker heeft lange tijd legaal in België verbleven, zodat verzoeker ook in die periode legaal heeft kunnen werken. Sinds 14/4/2001 tot en met 22/02/2009 is verzoeker tewerkgesteld geweest bij één en dezelfde werkgever, zijnde BVBA L.. (zie stuk 2)

De motivering door Vreemdelingenzaken " het feit dat betrokkene regelmatig officieus tewerkgesteld wordt, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid daar hij nooit de officiële toestemming heeft gekregen om op het Belgisch betaalde arbeid te verrichten" is dan ook totaal onjuist!!!

Verzoeker is wel degelijk op een legale manier aan het werk geweest.

Verzoeker heeft ook steeds belastingen betaald!!! (zie stuk 3)

3. schoolgaande kinderen

De oudste dochter van verzoeker, zijnde L. A., gaat sinds september 2007 naar school.

Dit schoollopen vormt op zichzelf reeds een buitengewone omstandigheid die het voor verzoeker als ouder onmogelijk of toch bijzonder moeilijk maakt om terug te keren naar zijn land van herkomst om aldaar een aanvraag om machtiging tot verblijf in België in te dienen.

De raad van state heeft zich ook in die zin reeds uitgelaten:

"Buitengewone omstandigheden, in de zin van art. 9, derde lid, zijn geen omstandigheden van overmacht. Het is voldoende dat de betrokkene aantoont dat het voor hem bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er een machtiging tot verblijf in België in te dienen. De verplichting om een schooljaar te onderbreken, zelfs in een kleuterschool, kan een buitengewone omstandigheid uitmaken, zowel voor het kind als voor zijn ouders (R.v.St. (11^e k.) nr. 93.760, 6 maart 2001)."

4. Besluit

Aangezien verzoeker de mening is toegedaan dat de elementen die verzoeker heeft aangehaald in zijn verzoekschrift 9bis vreemdelingenwet wel degelijk elementen zijn die buitengewone omstandigheden uitmaken, die hem beletten om in zijn land van herkomst een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

De raad van State heeft in het verleden reeds geoordeeld dat een bepaald feit terzelfder tijd een buitengewone omstandigheid uitmaakt, die het indienen van de aanvraag in België verantwoordt, en een grond dat de toekenning van de machtiging tot verblijf kan verantwoorden.

"Buitengewone omstandigheden, in de zin van art. 9, derde lid, zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag ingediend met toepassing van art. 9, derde lid, vergt vanwege de overheid een dubbel onderzoek; enerzijds m.b.t. de ontvankelijkheid van de aanvraag zelf, in het licht van de ingeroepen buitengewone omstandigheden, en anderzijds, m.b.t. de gegrondheid van de aanvraag tot machtiging. Het onderzoek van de aanvraag vanuit een dubbel oogpunt, ontvankelijkheid en gegrondheid, belet niet dat een bepaald feit terzelfder tijd een buitengewone omstandigheid uitmaakt, die het indienen van de aanvraag in België verantwoordt, en een grond dat de toekenning van de machtiging tot verblijf kan verantwoorden (R.v.St. nr. 80.829, 10 juni 1999)."

Verzoeker terugsturen naar zijn land van herkomst om daar een aanvraag tot machtiging in te dienen, zou voor verzoeker een ernstig en onherstelbaar nadeel inhouden.

Dit zou verzoeker verplichten om op een niet-menswaardige manier, in totale armoede te leven met drie kinderen, aangezien hij daar nergens terecht kan.

Verzoeker is reeds meer dan 10 jaar weg uit zijn land van herkomst, zodat hij daar voor hem geen sociaal vangnet bestaat.

Daarenboven impliceert dit ook dat zijn oudste dochter haar schoollopen in België moet staken.

Het is algemeen geweten dat ons onderwijsstelsel beter is dan in Albanië en dat zijn dochter ginder de kansen niet gaat krijgen die ze hier wel krijgt.

Daarenboven zijn de kinderen van verzoeker nog nooit in Albanië geweest, zodat zij geen enkele band hebben met hun land van herkomst.

Een terugkeer zou onvermijdelijk leiden tot de verbreking van alle sociale contacten en relaties die verzoeker inmiddels heeft opgebouwd in België.

Verzoeker verwijst ten overvloede naar artikel 8 van het EVRM ivm het socio-economische welzijn."

3.4. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821 e.a.).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de onontvankelijkheid van de aanvraag wordt besloten. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de door verzoeker ingeroepen redenen geen buitengewone omstandigheden zijn. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister op al de in de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf aangevoerde elementen uitdrukkelijk is ingegaan. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Het hoofdmotief van de eerste bestreden beslissing bestaat erin dat verzoeker geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die de aanvraag in België kan rechtvaardigen.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of aan diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen

om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9bis houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in :

- 1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
- 2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid;

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verwerende partij na te gaan of zijn aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. Uit de aanvraag om machtiging tot verblijf van 27 mei 2008 blijkt verzoeker onder de titel "De ontvankelijkheid van de aanvraag" volgende redenen te hebben aangehaald:

"Dat verzoeker als buitengewone omstandigheden, zijnde omstandigheden die de terugkeer naar zijn land van herkomst om aldaar een machtiging tot verblijf te vragen, bijzonder moeilijk maken en welke een onherstelbaar ernstig nadeel inhouden, aanhalen dat een terugkeer:

- *de veiligheid en integriteit van verzoeker ernstig in gevaar zou brengen gezien de huidige instabiliteit,*
- *verzoeker zou verplichten om op een niet-menswaardige manier in volledige armoede leven, gezien hij geen familieleden heeft bij wie hij terecht zou kunnen, hij zijn huis kwijt is en verder geen enkele bezittingen meer heeft, er aldaar geen sociaal vangnet bestaat, zeker niet voor verzoeker,*
- *de verbreking impliceert van de lopende schoolverplichting van verzoeker, onderwijs dat hij in zijn land van herkomst niet kan krijgen en ook nooit gehad heeft en/of zal kunnen krijgen,*
- *de verbreking impliceert van de vele en warme sociale contacten en relatie van verzoeker met de ganse gemeenschap,*
- *verzoeker heeft inmiddels contacten opgebouwd in België zoals hierna verder zal blijken,*
- *algemeen, een verbreking zou impliceren van een verregaande integratie in- en een verbreking van de vele sociale/affectieve/emotionele banden met de gemeenschap;*

Dat bovengenoemde omstandigheden, cumulatief en elk op zich, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van Art 9 bis van de Wet van 15 december 1980, die de indiening van onderhavig verzoek in België rechtvaardigen."

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in zijn land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen. De verwerende partij geeft in de bestreden beslissing hieromtrent volgende motieven op:

"Het feit dat verzoeker sinds maart 1999 in België verblijft, verregaand geïntegreerd zou zijn, een appartement huurt, in de beste verstandhouding leeft met de medebewoners en de eigenaar, perfect Nederlands zou spreken, werkbereid is en een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Het feit dat betrokkene regelmatig officieus tewerkgesteld wordt, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid daar hij nooit de officiële toestemming heeft gekregen om op het Belgisch grondgebied betaalde arbeid te verrichten.

Wat de verbreking van de scholing van de nu meerderjarige betrokkene betreft, dit element vormt geen buitengewone omstandigheid daar hij niet langer schoolplichtig is en betrokkene evenmin bewijzen voorlegt dat hij als volwaardige leerling aan een door de overheid erkende onderwijsinstelling, zijnde hogeschool of universiteit, is ingeschreven. Indien betrokkene toch dergelijke bewijzen kan voorleggen, kan hij op basis van een studentenvisum eventueel terugkeren naar België om zijn studies hier verder te zetten.

Wat betreft het feit dat hij een relatie heeft met mevrouw S.Q. en dat uit deze relatie twee kinderen geboren zijn; betrokkene verklaart niet waarom deze feiten op zich een buitengewone omstandigheid vormen waardoor het voor hem zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 30.12.1999 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hem betekend op 03.01.2000. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de procedure – namelijk ongeveer tien maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

De advocaat van betrokkene haalt de politieke toestand in het land aan en meer bepaald de dictatuur van de nieuwe communisten. Hij stelt dat het algemeen geweten is dat er in Albanië geen plaats is voor de democratische partijen, dat er jaarlijks 100.000 Albanezen het land verlaten omdat er voor hen geen toekomst is etc. Deze elementen kunnen niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze beweringen gaan over de algemene toestand in Albanië en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn. Betrokkene beweert wel dat hij vreest voor zijn leven, veiligheid en integriteit indien hij zou moeten terugkeren naar hun land van herkomst doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkene beweert dat hij in zijn land van herkomst op een niet- menswaardige manier in volledige armoede zou moeten leven, gezien hij geen familieleden heeft bij wie hij terecht kan, hij zijn huis kwijt zijn, hij verder geen enkele bezittingen meer heeft en er aldaar geen sociaal vangnet bestaat. Toch lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familieleden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 23 jaar in het land en zijn verblijf in België, integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin/de ganse familie geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Inzake de regularisatieaanvraag van mevrouw S. Q. werd op 03.02.2009 immers eveneens een onontvankelijke beslissing genomen.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkenen niets meer zou hebben om te kunnen overleven niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid."

Verzoeker stelt dat hij meerdere jaren op legale wijze in België heeft verbleven en dat het illegaal verblijf niet door zijn toedoen is maar het gevolg is van de beslissing die een jaar op zich liet wachten. Bovendien stelt hij dat hij van 14 april 2001 tot en met 22 april februari 2009 bij dezelfde werkgever tewerkgesteld was, op legale wijze en hij verwijst naar de door hem betaalde belastingen.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 1 maart 1999 asiel heeft aangevraagd en dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen op 30 december 1999 een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf heeft genomen. Deze beslissing, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten werd verzoeker ter kennis gebracht op 3 januari 2000. Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker sindsdien in het bezit is gesteld van een verblijfsrecht in België. Verzoeker heeft een vestigingsaanvraag ingediend op grond van zijn huwelijk met een Belgische onderdaan. Echter dit huwelijk werd nietig verklaard bij vonnis, bevestigd bij arrest van 14 december 2005 door het hof van beroep te Antwerpen. Door de nietigverklaring van het huwelijk is verzoekers vestigingsaanvraag zonder voorwerp verklaard op 9 oktober 2006. Verzoeker verwijst naar de verklaring van de burgemeester van de stad Mortsels van 12 december 2008, waarbij deze stelt dat verzoeker *“gedurende meer dan 5 jaar verlengingen kreeg, meerbepaald een stempel van de gemeentelijke autoriteiten, elke maand.”* Deze ‘verlengingen’ zijn gegeven in het kader van het onderzoek en de procedure in verband met zijn (schijn)huwelijk. Op 14 december 2005 heeft het hof van beroep de nietigverklaring van zijn huwelijk bevestigd waardoor verzoekers vestigingsaanvraag als echtgenoot op 9 oktober 2006 zonder voorwerp werd verklaard. Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat hij in het bezit is gesteld van een verblijfsrecht in België. Verzoeker verwijst ook naar de door hem betaalde belastingen aan de Federale overheidsdienst Financiën doch laat na aan te tonen dat hij op officiële wijze arbeid heeft verricht. Verwerende partij stelt in de nota met opmerkingen dat *“de tewerkstelling gebeurde (...) tot hiertoe in volstrekte illegaliteit”*. De motieven in de bestreden beslissing, nl.

“Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 30.12.1999 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hem betekend op 03.01.2000. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de procedure – namelijk ongeveer tien maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.” en *“Het feit dat betrokkene regelmatig officieus tewerkgesteld wordt, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid daar hij nooit de officiële toestemming heeft gekregen om op het Belgisch grondgebied betaalde arbeid te verrichten.”*,

zijn bijgevolg niet kennelijk onredelijk. De Raad stelt overigens vast dat verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf van 27 mei 2008 nergens vermeldt dat hij van 14 april 2001 tot en met 22 februari 2009 bij dezelfde werkgever tewerkgesteld was en belastingen betaalde aan de Federale overheidsdienst Financiën. Verwerende partij kan niet worden verweten met deze elementen geen rekening te hebben gehouden aangezien verzoeker zelf de buitengewone omstandigheden dient aan te halen in zijn aanvraag.

Verzoeker wijst vervolgens op de scholing van zijn oudste kind sinds september 2007 en op een arrest van de Raad van State waarin wordt gesteld dat het schoollopen in België een buitengewone omstandigheid kan uitmaken.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf van 27 mei 2008 geen gewag maakt over het schoollopen van zijn oudste kind. Verzoeker vermeldt enkel het feit dat hij een relatie heeft met S.Q. en dat uit deze relatie twee kinderen zijn geboren. Opnieuw dient vastgesteld te worden dat verwerende partij niet kan worden verweten met dit element geen rekening te hebben gehouden aangezien verzoeker dit element niet heeft aangevoerd in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf.

Ten slotte stelt verzoeker dat het voor hem onmogelijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst alwaar hij in totale armoede zou moeten leven omdat hij aldaar geen sociaal vangnet heeft. Bovendien hebben de kinderen geen enkele band met zijn land van herkomst.

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan tot de onontvankelijkheid van de aanvraag wordt besloten met betrekking tot de door verzoeker aangehaalde redenen. Het behoort niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Met betrekking tot de door verzoeker aangehaalde redenen motiveert de bestreden beslissing het volgende:

“Betrokkene beweert dat hij in zijn land van herkomst op een niet- menswaardige manier in volledige armoede zou moeten leven, gezien hij geen familieleden heeft bij wie hij terecht kan, hij zijn huis kwijt zijn, hij verder geen enkele bezittingen meer heeft en er aldaar geen sociaal vangnet bestaat. Toch lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familieleden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 23 jaar in het land en zijn verblijf in België, integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkenen niets meer zou hebben om te kunnen overleven niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.”

Verzoeker beperkt zijn kritiek in wezen tot het herhalen van zijn standpunt dat de door hem aangehaalde redenen buitengewone omstandigheden zijn. Verzoeker is het duidelijk niet eens met de conclusies van verwerende partij maar toont niet aan dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze is genomen. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. De omstandigheid dat verwerende partij uit de aangehaalde redenen tot een ander besluit is gekomen, schendt op zich artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet, noch getuigt dit gegeven van onbehoorlijk bestuur.

Verzoekende partij maakt met betreffend betoog op generlei wijze aannemelijk dat de gemachtigde van de minister niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. De door verzoekende partij aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de minister niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen.

“Ten overvloedige” verwijst verzoeker naar artikel 8 van het EVRM *“ivm het socio-economisch welzijn”*. Een terugkeer zou onvermijdelijk leiden tot de verbreking van alle sociale contacten en relaties die hij heeft opgebouwd in België.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 8 van het EVRM heeft geen betrekking op het “*socio-economisch welzijn*”. In de mate dat verzoeker daarentegen verwijst naar zijn vrienden- en kennissenkring, die hij in België heeft uitgebouwd, dient te worden opgemerkt dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM (RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 15 februari 2005, nr. 140.615). Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt dan ook niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Uit voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. Verzoeker heeft geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing wordt, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN :

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend en negen door:

mevr. Ch. BAMPS, kamervoorzitter

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

Ch. BAMPS.